

Árny a Mandula = utcában

Rónay György

Mint kivégzés előtt. Mint kivégzésre várva. Likor a vespre várva! Úlva az irásrobádában, mint rab siralom = cellában. Fulladás, rúv = lökéslek, akor a földrongósok, antra = szurogással rúvokban a vőfal, beleid quíul = hangjára edzete és tékarve, nonu tudod mikor jömelek, de most már értek jömelek, minden kopogás, kongás, minden csongós az ami nem olthatnak, a kukucskáló = otyga, az itéletpárnél = dülledő zöld parázs van, naggyal feletohra a kukucskáló = otyga, az itéletpárnél = páne, a hókar küklopöz = szomuel név! Gondolom te is így voltál. Emél mi nem beszélünk. Nonu is sokat beszélünk. Orak, hízzen ember voltál, jó itél róm = mosolyogtál, mentél: róm = mosolyogtál. Te elmentél az árnyban, és elmentem a fűzben, mentünk a macrogésben, vagy tün a tévedésben. A Szemle = hegy = a utcában, a Mandula = utcában. En nem voltam az árnyad, te nem voltál az árnyam. Ó, hangya jömelek erre, hangyáknak nyílott ajtó, s most már mind csak nonu árnyak a földde = olvadtt bajból, hangyolygó puha nyáj = hab a beszorító árnyak: Marbeth = rúvembe ömölve a mozgó árny = erdő zöldje. Úr = rúv-szoból sebum et csapol: árny = elnevel, árny = vadkan, árny = bagoly. Főt a köddel = parázstó fűzsergegésben Nagy Léovtő, a vasváros = csomma léptű, bicegve és csongve, mint a páncél sebrett mélyje, bottal az utat relettelve, árny = rópniel gőzöve, mint az idét fém lapon köibe bicconve rópore, bicegve fűzreleltelő másodpercmutató, az idét fűzhasogató körforgó fűzszál = fejzele, s rópniel tölés Endre, mindig óriás = csokorral, mint meghajló ember = lánsszal és székén a Mandula = utcán a rúvkelang Simon István, haja, mint szálás felhő, kerétkön pírás eszregő, s a sikla = piarar nyírón a hó = óra Tamási Áron, elött kezeben a forgó éj: ego világosróró, s jött nagy léptekkel tisztán, mint az emberönd: Bibó István, két szitakötő szemében: orhas, s zomereim, szepén, s csomában, fekete kalappal Veres Péter: a fenített család = arthal, s bajusszal könyvart, nézett, mint a gond az emberinjet, s bíbr folt = rásta forma, mint gízási kusma = gomba, de nővése ezet seb: a gyk = pikkely Beda Főzet, s mindig, mint pontos óra: Illyés Gyula, s Kozmóra Flóra, már öregén, még ifjú, fiatalon még, öregén már, ahogy a hold fűzűll, ahogy a hold nyugrik, mint tüttén elem = fűta emberiség = napfár, jött a két öreg felmott, könyvén, mint könyvű felhők, s a felhő nonu karagrik, lejjőljebb barnán mordul és arany = lejjőljött lók, arany = repedéstomb döngése vissrabarnul s aprúródnék lila hab = öblök, a fűzfi nagy kerétkön a nő kis keze rejtve, mint uiga csigaharóan: meséhejtán szectve. És jött a két rímérz és csönd = deres magány = dobvzából: az ősz Bihari Főzet, a bama Pécsi Sándor és nőiték igazató Han, akat a

homnya = hajnal, persegve és nyújtogva, vas = lombbal fűtőlöve, finom, vad
 rindalámé = púppal bokrokot szétcsúszva a skarlát = hasábotelén az üdő
 fény = idomokban. És most már nek az anyák! A nyugta, tömrei anyák, a
 kecskény, széles anyák, a vékony, nehéz anyák! Any jön az utcán szombé.
 any karol elevenbe, any ölet élít anyjal, usz jön anypapit = szármayal
 az élő, mintha száltna, s szánya volna az anyja, any = férfi, letheadlam,
 karol kis üveg = asszonyba, mert az az any asszony mintha csak üveg volna!
 Any = any any fény férfi asszonya kezét fogja, az eleven = hús kaplót, a
 bűszög = polip = ágat, a méshoroll kez a bűnát, virágok alkotmány = öst.
 most tel van és halál van, és nincs hó itt a földön és nincs hó itt a fákön,
 és nincs a kárkötő köv. En most az utcán állok, a Mandula = utcában,
 szivembe téli szivárog, a felhők, mint városok az eget kékei bontják,
 mint városok a földet, kiszűrik a fény csontját és kapálják a zöldet
 a híg lőt anyagából, mint városyt a hiányból. Látom: jössz te az
 utcán, lassan a Mandula = utcán, nagy nehéz sörny = utlak jön, csak
 nekem láthatóan, hát = púppa a fény = oblon ringó hold viasz = to kőben,
 nagy nehéz akaratok a fény = reptős any = kereében, any = von téli kabátja,
 mint egy a szenvedésön, any = kalapjából anyék arcán any = sisakro = tély,
 s mögötte is any egy, mint egybe = rótt viharos tél, s fehér az any = tömörben,
 az anyokipke = kezében, nem is a földön: földön, mint hóshar az
 arló bér. Az akaratokat súlja a Föld véreig húzza, mert nehéz
 állapot van a tükába besúvva: súllyal az isten súlja! A létezés
 kisujja, akár egy szent kisujja, vagy kisujja = csontja any = fokba
 búja. Anoké jönnök és mennök, gregoké viharcolnók, biciklin fekezik,
 biciklin kekekezek, rajta át dobják a labdát, anyadon afrohumiaak.
 Hisz ki látta usz téged?, hisz csak én látlak téged: any = tört any =
 sugartest embtrany = egyorcsüszeds! Fönn lefele az utcán, lassan a téli
 utcán, lassan a Mandula = utcán: fénykristály embertest = Any! Any =
 lönyed any = keletje az aszfalt = utat söpri, a repederen, kámlo olomláz =
 kezét behúti, mintha egy harang jömmel, Any = harang, anyat kondul,
 any = száva téli hűsvét, any = viasz kömnye csordul. Földön víz =
 anyak, az ürben epe = szányak, szivárog uszjt üzőpon a nem = gonoszabb
 tegnap, életet és kíngönt, kábító ruvás = kótyot, foltos mész = arc az
 alkotny: arany = foltok, máj foltok. És jössz és átmesz rajtam, akár a
 sugaras, amit az banyag küld: az effülszlen bontlós. En meg az
 alkotny nőlem: A piro = azomi tészével kössön. És hó jön és halál van.
 Emberej = Föld: Sors = Gyönyöröm!

Fuhász Terenc.